

Regen druipt van de boomtakken. Lantaarnlicht spiegelt in de plassen op de klinkers. Het schemert. Nu en dan draait een Landrover of een Audi over het knarsende grind van een oprijlaan. Ver in de weelderige tuinen brandt licht achter de ramen. Een wandelaar verschuilt zich onder een grote, rode paraplu. In de berm scharrelt zijn Drentsche Patrijshond. De man steekt zijn hand op naar de witte dienstauto van Gooiland Beveiliging die stapvoets door de lanen rijdt. Surveillant Robbert Groefsema (27) groet terug. Het is zijn eerste rondje door de villawijken van Blaricum en Laren. Oplettende bewoners zullen hem die avond nog verschillende malen zien rondrijden. Veel van hen hebben zich aangesloten bij een buurtpreventievereniging die collectief deze bewaking inhuurt. Daar betalen ze rond de 390 euro per jaar voor. Geen overbodige luxe in een wijk waarin miljoenvilla's in de meerderheid zijn en alleen een kavel soms al drieënhalve miljoen kost. Naast veel gietijzeren en houten tuinhekken staan inmiddels naambordjes met Gooiland Beveiliging. Vaak gecombineerd met camera's aan de gevel. Die moeten potentiële dieven afschrikken. Sinds de inbraakgolf van afgelopen zomer rijden de wit met blauw gestreepte dienstauto's op verzoek nog vaker rond. Surveillanten houden de wijk vierentwintig uur per dag in de gaten. "Als bij een van de bewoners het alarm afgaat, krijgen wij via de alarmcentrale bij onze servicedesk een melding binnen. Soms gaat het om slechts één zone; dan is alleen het alarm bij de voordeur of het hek hoorbaar. Gaat het bij meerdere zones af, dan betekent dat dat de inbreker verder het huis in is gelopen. In dat geval wordt de politie ook meteen ingeschakeld", vertelt Robbert Groefsema.

Soms is hij zo dicht in de buurt dat hij binnen twee minuten bij het huis aankomt en de dieven nog binnen zijn of bij het zien van zijn auto snel de benen nemen. Robbert beheert de sleutels van de woningen en kan daarmee naar binnen om te kijken wat er aan de hand is. "Bij loos alarm, wat vaak voorkomt, stel ik het alarm opnieuw in. In andere gevallen maak ik een inschatting van de veiligheid. Sommige inbrekers geven zichzelf meteen over. Als ik het gevoel heb dat het te gevaarlijk is, wacht ik met het aanhouden van de dief tot de politie er is", vertelt Robbert. Aan de servicedesk op het kantoor van Gooiland Beveiliging zit Anja de Bruin. Zij krijgt de meldingen binnen via de alarmcentrale en stuurt de surveillanten aan. Van sommige voorvallen krijgt ze nog kippenvel. Zoals dat telefoontje van een man uit Laren die zelf niet thuis was, maar zei dat het alarm was afgegaan en zijn twaalfjarige dochter alleen thuis was. "Vol gas zijn de surveillanten daarheen gegaan. Het meisje had de inbreker gezien en was helemaal in paniek. Een surveillant ging naar binnen en terwijl ik hem aan de telefoon had, hoorde ik haar hard huilen op de achtergrond. Dat is heftig om mee te maken." Vanavond is het rustig. "Geen peil op te trekken", zegt Robbert. "Soms heb je drie inbraken op één avond, soms helemaal niets." Oplettend tuurt hij naar links en rechts of hij iets verdachts signaleert. De meeste tuinhekken staan nog open. Mensen komen thuis

SOMS ZIJN DE DIEVEN NOG BINNEN ALS DE SURVEILLANT ARRIVEERT NA EEN MELDING

vanuit hun werk. "Als ik 's nachts een hek wijd open zie staan en geen licht zie branden, kan dat een teken zijn dat er iets aan de hand is. Zeker als ik dan ook nog een vreemde auto in de berm aantref."

Over verdachte situaties komen bij de servicedesk geregeld meldingen binnen van ongeruste bewoners. Een gifgroen autootje langs de weg, een onbekend busje bij de oprit, een motor in de bosjes, een onguur type in de straat, niet werkende straatlantaarns.

In de lommerrijke, doodstille lanen die namen dragen als Schapendrift of Fransepad is op een doordeweekse avond vrijwel geen mens te bekennen. Elk levend wezen, iedere beweging en elke afwijking vallen daardoor al snel op. De duisternis sluit zich om de huizen, de hekken zijn dicht. Het regent hard. Een enkeling waagt zich ingepakt in waxjas en kaplaarzen naar buiten met de hond. Die stilte herkent Alexandra (41) uit Blaricum wel: "s Avonds is het hier vaak zo uitgestorven dat we onze buurt schertsend wel eens 'de groene hel' noemen." Ze maakt geen gebruik van de collectieve particuliere beveiliging, maar heeft wel een alarmsysteem en camera's rondom haar villa hangen. "Mijn man controleert de beelden op zijn mobiele telefoon. Tot nu toe hebben we gelukkig alleen mijn moeder betrappt die een pruimentartaar kwam brengen. Het geeft een veilig gevoel dat we dit hebben. Temeer omdat de sociale controle in onze straat niet zo groot is. De huizen staan ver uit elkaar en het contact met de burens is beperkt." Robbert draait intussen een onverhard, zanderig pad in. Handig met een SUV of Landrover, minder praktisch met een doorsnee